

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **N. L. L.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-144741-4/SO-2024 ze dne 25. 11. 2024,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**
- II. Žalobce **je povinen** zaplatit Krajskému soudu v Ústí nad Labem soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši **1 000 Kč** ve lhůtě **tří dnů** od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 5. 9. 2024 zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia [§ 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“], neboť neplnil účel uděleného povolení. Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2024 zamítl.
2. Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou. Současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
3. V návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalobce uvedl, že je studentem Přípravného kurzu českého jazyka pro cizince na Fakultě strojního inženýrství Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem a hodlá navázat studiem oboru Ekonomika a management na stejné univerzitě. Konstatoval, že výuky se osobně účastní s docházkou 80 %. V období několika měsíců čekají žalobce závěrečné zkoušky v kurzu českého jazyka a přijímací řízení ke studiu na vysoké škole. Pokud by žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, žalobce by musel vycestovat a došlo by ke zmaření jeho studia. Dodal, že jazyková příprava je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

finančně náročná, jeho rodiče již kurz zaplatili dvakrát a na třetí platbu nemají dostatek prostředků. Varianta, že by se žalobce vrátil do země původu, požádal o nové povolení k pobytu za účelem studia a znovu zahájit jazykovou přípravu, tak nepřipadá v úvahu. Potvrzení o studiu žalobce přislíbil doložit v prvním týdnu roku 2025. Konstatoval, že žije řádným životem, nepáchá trestnou činnost a plní své studijní povinnosti. Dále citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení č. j. 3 Azs 309/2017-26 a č. j. 5 As 73/2011-100). Žalobce rovněž poukázal na své ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svou zástupkyní a udílet jí pokyny pro výkon zastoupení). Podle žalobce po něm nelze požadovat, aby se nenapravitelné újme vyhnul porušením předpisů o pobytu cizinců, což by vedlo ke správnímu vyhoštění.

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu zpochybnil svůj úmysl studovat. Podle žalovaného by nepoměrně větší újma mohla žalobci vzniknout až v případě správního vyhoštění, proti kterému se může bránit. Žalovaný konstatoval, že účelem odkladného účinku žaloby není suplovat pobytové oprávnění. Podle žalovaného neuvedl žalobce skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že výkon rozhodnutí nebo jeho právní následky by pro žalobce znamenaly újmu. K tomu žalovaný odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 A 140/2015-22. Dodal, že žalobce je v řízení zastoupen advokátkou, náležitá ochrana jeho práv je tak dostatečně zajištěna (případné konzultace lze zajistit prostřednictvím moderní komunikační technologie). Žalovaný uzavřel, že přiznání odkladného účinku v tomto případě by znamenalo nutnost přiznávat odkladný účinek vždy, pokud byla zamítnuta žádost cizince a ten argumentuje povinností opustit území. K přiznání odkladného účinku by však mělo docházet jen ve výjimečných případech. Žalovaný navrhl, aby soud žalobě odkladný účinek nepřiznal.
5. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Odkladný účinek představuje zcela mimořádný institut, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
7. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění má žalobce tvrdit a prokázat k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek (újma hrozící žalobci se poměřuje s újmou jiných osob a veřejným zájmem). Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že se žalobcův majetek zmenší, a tím

mu bude způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině žalobce a s tím spojené sankci. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení újmy hrozící žalobci nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných rozhodnutí správních orgánů. U třetí podmínky soud zvažuje, zda žalobci hrozí natolik závažná újma, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně do meritorního rozhodnutí věci soudem ustoupit zájmům žalobce.

8. Soud veden shora uvedeným testem po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.
9. Při zkoumání, zda jsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, vycházel soud mimo jiné ze závěrů vyslovených v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobě lze na návrh přiznat odkladný účinek i v případě, že se toliko jedná o žalobu proti rozhodnutí v tzv. pobytových věcech cizinců, a nikoli o rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy fakticky „až“ v této navazující fázi správního řízení může být cizinec donucen opustit území České republiky. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu je tak zdejší soud toho názoru, že již samotné rozhodnutí, jímž byla pravomocně zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, je schopno žalobci způsobit újmu, neboť žalobce ztrácí oprávnění k pobytu na území České republiky a je fakticky nucen je opustit. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že u žalobce byla splněna první podmínka vyplývající z § 73 odst. 2 s. ř. s., jež je nezbytným předpokladem pro přiznání odkladného účinku žalobě.
10. Pokud se týká splnění druhé podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., soud dospěl k závěru, že s ohledem na charakter žalobou napadeného rozhodnutí nemůže dojít k újmě dalších osob, neboť žalobou napadené rozhodnutí se „toliko“ týká žalobce. Vzhledem k této skutečnosti má soud za to, že je splněna i druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě.
11. Zbývá tak posoudit splnění třetí podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Má-li mít návrh na přiznání odkladného účinku žalobě úspěch, musí být ze strany žalobce tvrzeny a současně také doloženy rozhodné skutečnosti. Vzhledem k tomu, že v případě existence pravomocného rozhodnutí správního orgánu existuje veřejný zájem na jeho řádném výkonu, soud musí vždy poměřovat, zda zájem žalobce v daném jednotlivém případě převáží nad výše uvedeným veřejným zájmem na řádném výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Žalobce proto musí nejen konkretizovat, jaká újma mu

neprodleným výkonem rozhodnutí hrozí, ale i specifikovat závažnost hrozící újmy, a tato svá tvrzení musí rovněž řádně doložit.

12. Soud předně shledal, že žalobce nijak nedoložil své tvrzení, že je studentem a hrozí zmaření jeho studia, bude-li muset vycestovat. Nedoložil ani finanční náročnost tohoto studia a údajnou nemožnost zaplatit takové studium znovu. Navíc není zřejmé, kdy žalobce toto studium zahájil, tedy zda tak učinil ještě v době platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nebo až po jeho skončení.
13. Další žalobcova tvrzení jsou obecná, nepodložená a nevyplývají z nich žádná specifika, jimiž by se žalobcův případ jakkoli odlišoval od jiných. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 Azs 299/2018-26, vyslovil, že se jeho judikatura „*v cizineckých věcech již nějakou dobu vyvíjí k přísnějšímu pojetí a zdůrazňuje mimořádnost okolností na straně cizince, jež mohou odůvodnit přiznání odkladného účinku jeho žalobě či kasační stížnosti*“. Odkázal k tomu na svá usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, a ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017-19. Žalobcem citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, zjevně pochází z doby před zpřísněním pojetí odkladného účinku a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 309/2017-26, se týká skutkově odlišné situace (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu).
14. Skutečnost, že jde o řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, který je podle žalobce účelně využíván ke studiu, nepředstavuje žádnou mimořádnou okolnost. Také další žalobcem tvrzená skutečnost, že se nedopustil protiprávního jednání, vede řádný život a plní své studijní povinnosti, nepředstavuje podle názoru soudu nic mimořádného. Jedná se o standard, který by měl být vlastní každému (resp. každému studentovi, jde-li o plnění studijních povinností).
15. K žalobcově argumentaci právem na spravedlivý proces soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, podle kterého „*při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti je nutné vždy pečlivě zvažovat okolnosti konkrétního případu. V situaci, kdy je stěžovatel zastoupen a hlavním, resp. jediným důvodem pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti by mělo být jeho právo osobně se řízení účastnit nebo být v úzkém kontaktu se svým zástupcem bez toho, aby zde byly další individualizované, závažné okolnosti, nelze takovému návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět. Takový přístup by totiž vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona*“. K těmto závěrům se přihlásil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS. V něm uvedl, že „*zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která brozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem*“.

16. V nyní řešené věci žalobce zůstal u ryze obecného tvrzení o potřebě účasti u soudního jednání a potřebě přímého kontaktu se svou zástupkyní, aniž by uvedl jakákoli specifika svého případu. Žalobce zároveň nevysvětlil, z jakého důvodu nelze v jeho případě pro kontakt s jeho zástupkyní či soudem využít moderní komunikační prostředky.
17. Soud uzavírá, že bez konkrétních a relevantních tvrzení a bez doložení zásadních skutečností, jež jsou nezbytné pro věcné posouzení návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, není možné zhodnotit, zda hrozící újma převládá nad veřejným zájmem ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Tvrdit a prokázat skutečnost, že negativní důsledek (hrozící újma) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí převažuje nad veřejným zájmem, bylo výhradně na žalobci. Ten se však omezil na obecná (nekonkrétní) a ničím nedoložená tvrzení. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce splnění třetí podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě neprokázal.
18. Veden těmito úvahami soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, a návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.
19. Podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč (položka 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1999 Sb., o soudních poplatcích). Poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o tomto návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích; usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 21]. Soud proto uložil žalobci povinnost příslušný soudní poplatek zaplatit.
20. Soudní poplatek je žalobce povinen uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: 3703-3024411/0710, vedený u České národní banky. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: 4149102024.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 13. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce